

S. szám.
Jun. 23-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharadra, azaz máj.—aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. uj pénz; két évharadra, azaz máj.—decemberi hóra 4 pft. vagy 4 ft. 20 kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

MIRŐL BESZÉLTÉK HÁT?

Együtt voltak, bezárkóztak;
Tizen voltak, ő maga volt
Hozzá tizenegyedik.
Senki sem volt a szobában,
Csupán csak ők tizenegyen;
Senki sem tud semmit arról,
Mit beszélhetének ott?
A mit mondtak, a mit szóltak,
Senki sem hallá kívülök;
Még a Times sem. Itt a rébusz!
Itt a Sphinx talánya most!

Ámde négyen még is voltak,
Élő lények a szobában,
A kik hallák a beszédet
És tovább adák a titkot:
Igy tudám meg én is azt.

Első köztük egy szu, a ki
Otan örölt, perczegett
A nehéz asztal lábában:
Az hallá jól tanakodni:
Hogy lehetne lassu szerrel
Összeörni olyan állványt,
Mely már korhadozni kezd? —
A szu fülét ez üt meg.

Második volt egy *egérke*;
Kályhasutban hallgatózva,
Mindent jól hallott lyukában:
Hogy lehetne feltalálni
Olyan nagy egérfogót,
Melyben szépen csalogatva
Zajtalan megfogjanak
Igen nagy egereket?

Harmadik volt szögletében
Egy sötétet kedvelő *pók*;
Ez jól hallá, mint beszéltek
Tanakodva nagy sokáig:
Hogyan kéne olyan hálót
Szőni fonni, a mi egyszer
Ne csak apró musliczákat
Fogjon el, de még a sast is?

A negyedik volt az *óra*;
Csendes, méla ketyegéssel
Igy beszél ez: „a mit ember
Nem tehet meg emberésszel,
Csendes lassu erjedéssel
Mecgselekszi az idő.”

K—s M—n.

Majus—augustusi teljes számokkal még szolgálhatunk.
A január—aprilisi számok már elfogytak.

ALKALMATLAN ÓRA.

G. szolgabíró a régi jó időkből beszállt egy ismerős öreg tiszteletesnél, éjjelre menhelyet keresve a közeledő fergeteg elől; — a szegényes falu egyszerű lelkésze szívesen látta vendégét, s elhelyezte saját ágyában, mely felett egy avult kakukkos óra tett tanúbizonyságot az idő mulandóságáról. — A fáradt vendég rövid idő múlva elszunnyadt, azonban a feje fölött virasztó kakukk sajátságos szólása föltetté álmából, — csendesen felnyult kezével s elállítá az óramutatót. — Az öreg lelkész, mint nevezni szokta muzeumában, nyitott ajtó mellett még ébren lévén, lábujhegyen kimegy, s megindítja az órát, — idő múlva a kakukk ismét fülbe kiabál az alvónak, ez saját ügyetlenségén bosszankodva, újra megállítja az órát s elalszik, az öreg pap órája egyhangú ketyegéséhez hozzálevén szokva ismét oda lopózik, s fejét csóválva s bosszankodva az órára, kitől épen harmadnap került haza elindítja az órát, . . . így folyt ez reggelig . . . Midőn az annyi próbáltatáson keresztül ment óra épen a hatot kakukkolja, mérgesen felugrik a szolgabíró, s a lelkészhez fordulva szól:

— Már atyus, csak engedjen meg, nagyon jó helyem lett volna, ha valami ördög nem bujt volna órájába, akárhányszor elállítottam ez éjjel,

hasztalan volt, jár most is hűségesen, nem tudtam tőle aludni.

Az öreg úr ekkor vette észre a hibát, mit vendégének felfedezvén, még sokáig jókat nevettek a kakukkos órán.

Rubi Jankó.

HÁT MIEN KEZDJÉK.

Beállít a ságvári hajdú az ádándi kasznárhoz azon könyörgéssel, hagyná neki megvizsgálni a majort, mert az éjjel hat gyenge malacza elveszett, és itt meglehetősen nyomára akadtak.

Az engedelmet tüstént megkapta a hajdú, és meg is lettek a malaczkok, a kanász saját ólában.

A kanászt ez az eset nagyon lehangolta, részint mert kanászi hirneve azáltal nagyon sokat vesztett, hogy a lopottat nála megtalálták, de meg B—k szolgabírótól is igen félt, ki híres volt arról, hogy az eféle frátereket nagyon meg szokta nadrágoltatni. Bemegy tehát a kasznárhoz vágván a leg kárvallottabb pofát.

— No Gyurka mi baj? — kérdi a kasznár.

— Hát nemzetes uram! egy kis sorba estem, megtalálta nálam a ságvári hajdu a malaczkokat; a hideg víz ver ha rá gondolk, hogy megint a

B—k kezire kerülök. Hanem nemzetes uram! az vóna az én kérésem: vágasson én rám valami 25-öt, s ha jön az a B—k, tessék neki mondani, hogy már ugyan kikaptam a portiómat.

A parancs ilyen értelemben ki lön adva. A hajdú vasárnap reggel dobott, és az összeesődült sokaság előtt az ítéletet kihirdette; miszerint H. Gyuri malaczklopásért 25 botot kap.

A kanász váltig sugdossa a hajdúnak, hogy hiszen az egész csak parádé ám, hát úgy forgassa azt a pácztát; — de a hajdú, kivált mivel igen sok nézője volt, egész passióval vágott. Alig tudott Gyurka leszállni a deresről.

Vége levén az executionnak, Gyurka szokás szerint bemegy a kasznárhoz, megköszönni a strófot.

— No Gyurka! — kérdi a kasznár, hát — hogy viselte magát az Imre hajdú?

— Megvágott az uram! úgy hogy még B—k sem veretett volna meg különben.

— Lásd te bolond; de ellehettél volna enélkül, de hogy is tudtál te kapni az eféle nyalánkságon?

Ehj uram Isten, de szavamom marasztottál!

Beszélik, hogy egyszer temérdek bora lett a tisztelendő úrnak. Győrben, Komáromban hajszolta neki a hordót, de denique — másnak is sok bora levén — nem kapott hordót a sok jó mustnak. S a mint így a legroszabb venával sétálgatott a szőlőutak között elkese-redvén a sok ott maradt gerezdék láttán, eként fakadt ki:

— Ej uram Isten, ugyan minek adsz egyszerre ennyi áldást, kevesebb is elég lett volna.

Eljött a jövő évi szüreti idő is, hanem bezzeg tudott most helyet adni az öreg úr a mustnak; csak másfél csöbör töretlen szőleje lett.

Ott sétálgatott most is a szőlő közt keserűn enlélke-zvén vissza a tavali rakott tőkékre, végre így sóhajtott:

— Ej uram Isten! de hamar a szavamom felejtettél.

Furcsa magyarázat.

- Adjeek kend neeneem asszony egy kis ecztet.
- Hát minek a?
- Hát bion apám uram lábát a köszvény hasgassa.
- Hát anyád asszony hogy van?
- Ő kemét me a hideg borzogassa mán vagy háromszor.

Katonásan.

Ur asztalához járult az obsitos katona, azonban a nagy tolongásban nem jutott neki kenyér, már a bort nyújtja a lelkész, midőn ez Stellungba teszi magát s szól:

— Jelentem alásan vitéz főtisztelendő uram, még kenyeret nem faszszoltam!

Kegyed is olyan ugyan.

Egy német mérnök Magyarországon faluhelyen működve, a házigazdája leányával ebédközben mindig ingerkedett; a lányka „ugyan“ szóval utasította vissza az ingerkedőt; ennek az „ugyan“ szó felötlött, és tudakozódott egy ösmeréséről, mit jelent az? a kérdezett kitudván okát kérdezősködésének, tréfából az „ugyan“ szót igen csunya gunyolódó jelentőségűnek mondta.

— Hát édes nemzetes uram! hiszen nem is szoktam én az ilyen *hívtányságokkal* vesződni; most sem a magam kedviért hoztuk ezeket a nyáladék malaczkokat: hanem két gyerek bujtárom van; *hát mien kezdjék?*

Ennek következtében egy pár nap komolyan viselte magát a mérnök, de meg nem állhatta, hogy a lánykát meg ne bosszulja a képzelt gunyolódásért, és végre ismét kezdte nyughatatlanítani, mire a lányka a szokott „ugyan“ szóval oltalmazta magát; nem is kellett a németnek egyéb, felpattanva német nyelven dühösen kifakadt:

— Mit, én ugyan? kegyed is ugyan, tudja-e? no! most visszaadtam a becstelenséget.

A család természetesen nagy hahotára fakadt, de alig lehetett a dühös mérnököt az „ugyan“ szó ártatlanságáról meggyőzni.

Póka tojás.

Ezelőtt egy pár évtizeddel Póka N. mint derék mérnök élt és mért Zalamegyében.

Jóizú tréfáiért kedvelt embere is volt ismerőinek.

Ez a boldogult jó Póka egy izben Lendváról Zala-Egerszegre utazott; utazás közben fuvarosával beszélgetésbe ereszkedvén, többi között fuvarosának nevét is tudni akarván, kérdezte tőle: hogy mi a neve?

— Az én nevem uram — felelt ez — Róka János.

— Tirrimtésit — kiált a fuvarosra tótos kiejtéssel — hát most Róka viszi a Póka! no hájts, hájts!

Hogy ajánlotta Peti cigány a lovát.

Nagy hűhóval lovagolja Peti cigány a vásárban sárga gebéjét, kiben a szuszt már csak a nagy hideg tartá; egyik lábát, mely a vevők felé volt, elnyujtván a kengyelben, a másikkal irgalmatlanul sarkantyuzá azon oldalát, melyet azok nem láttak; egyszer azonban a sárga ló elbukik s a cigány a hóra bukik, felemel kedve így szól a vevőkhöz, kiknek egy része szánta s másika nevette.

— Látják azs urak, még a gondolatomat is kitálja, látta hogy leakarok szállni, tehát lefeküdt.

Az ügyes számoló.

Az anya meglátogatván a városban oskolába járó két fiát, a fiú örömmel dicsekszik anyjának, hogy a vásárra nénikéjétől (háziasszonyától) két garast kapott.

— És mire költötted? — kérde az anya.

— Hát vettem oly mézes kalácsot, melyből 24 megyen egy tuczatba — válaszolt a fiú

Az bizony!

Stuart Mária utolsó jelenetében, midőn Máriát halálra viszik. Leszter, ki a színpadon dühösködik s hallgatja mikor emeli fel a hohér pallosát, a többi közt ezt mondja .

— Oh én igen nyomorult vagyok.

— Az bizony, bomolj meg! — kiált egy pórő a karzatról, kit Mária játéka könnyekre indított.

SZERELMI KÓLIKÁK.

I.

Adjál szívem egy kis komprít,
Majd meghalok éhel,
Nem jöhet ki szegény inas
Holmi hitvány lével.

Ha valaha csizmád leszen,
S kitörik a sarka,
Ujat tesz rá, nyalkát, magast,
Hú kedvesed marka.

II.

Ez a lábszj
De szurkos, de szurkos,
Szép szeretőm a pesztonka
De szurtos, de szurtos.

Nincsen neki pomádé a
Hajára, hajára,
Három gyerek csimbeszkeedik
Elől, hátul nyakára! . . .

Ha eladom ezt a ficsórt
Jó áron, jó áron,
Nem lesz olyan szép pesztonka
Mint az enyim, tizenhárom határon.

Mi az a vemhe?

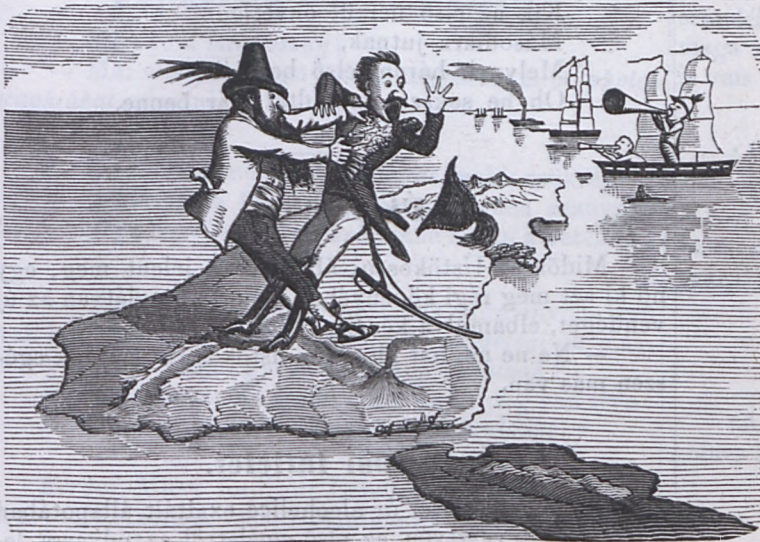
Iskolát visitált az egyházlátogató esperes; felel a gyerek nagy folyvást: és monda Jézus az ő tanítványinak: „találtok ott egy szamarat az ő vemhével.”

— Mondd meg nekem fiam — mond az esperes — mi az a vemhe?

A gyerek nézi erősen a padlást, tekintget társai felé — a mester váltig noszogatja:

— No . . . te asine, hát nem elégszer mondtam már magyarázat közben, hogy *nyereg*.

Régi adomák illusztrálva.

- Kapitány uram! törököt fogtam!
- Hozd ide!
- De nem ereszt!

Bert kolbászt hoz!

N. N. tisztelendő esperes úr Szönyön bement az iskolába. A többek közt szólít egy gyermeket; a többi szorgalmasan kiáltják:

- Igenis nincs itt!
- Nincs itt? hát bért nincs itt? talán beteg?
- Igenis, disznót öltek; — hangzott ismét a száz

ajku válasz.

— Ej, ezer borgadalom! hát hogy bert bulasztani azért, hogy disznót öltek? Rector uram! biként történhetik ez?

A rector kezdte restelni a dolgot, tanítványai nagy lockasága miatt, s hogy hamar túl essenek a dolgon, csakúgy könnyedén jegyzé meg:

— Kérem alássan, magam adtam neki engedelmet.

No hiszen, akkor szóló még igazán a maga veszedelmére. Az esperes lehordta a legkeresetlenebb kitételekkel:

— Hogy bert ön — ugymond — engedelmet adni, bikor tudta, hogy én itt leszek?

Azonban a rector olyan ember volt, ki egykönnyen nem ijedt meg, bár mely helyzetben is; positurába tette magát, s nagy alázatosan így szólt az esperesnek:

— Kérem alássan azért engedtem meg neki a kimaradást, mert nem akartam okot adni az engedelem nélküli mulasztásra.

Szeme szája tele lett az öreg úrnak, és pedagogice, megdönthetetlen okkal és cifra beszéddel, nem is tudott rá hirtelen felelni, hanem egyet köpött s nagy indifferenciával így szólt:

— Bert kóbászt hoz!

(Tudtul adandó, hogy az öreg úr orrából beszélt. Nagy botánicus levén, egy alkalommal, midőn

a gyermekek maszlagot ettek, és egy belehalt, így prédikált felette: „megmondtam, maszlagot ne adjatok a magzatjaitoknak!“ a mi az ő saját kiejtése szerint nagyon furcsán hangzik.

Felszólalás statistikai ügyben.

Az édíbilék társadalmi rangfokozatának multkori kimutatásából (lásd az Üstökös f. é. 3. számát), kimaradt egy tag a plebejusi rendből, és ez a *czó-ki-ká-sa*, melyet is, mint több századéves székelyföldi honpolgárt a *geh zum Teufel Spenot* elejébe beiktatni kérnek a Pixidariusok.

Mit csinálnak ott?

Épen gombot tettek a d—i egyház bádigos tornyára, az ácsmester fenn volt a csucson, alatta tengernyi népség.

Mindezekről persze semmit se tudott a hegy kanyaródásából távolról előbukkanó két barkó ember, megállnak, mintha lezövekeltek volna.

- Neezed Peeter! ém vesztenek ottan valakit.
- Nem bi a, látod azt az embert gombnak tetteek oda.
- Vagy azee, hogy a órát igazgassa.
- De biz inkább az inzsellér meeri a határt.

A gondhoz.

Ez mégis csak nagy szemtelenkedés
Itt tolakodni szünet szüntelen;
Holott barátságot még eddig nem köténk
S még nem esküdtünk össze, ugy hiszem . . .

Én mindenkire jó vagyok, tudod,
Szívesen veszem, ha meglátogat,
Hanem ha itt volt, álljon is tovább,
Ne hátraltassa senki dolgomat.

De te eljössz s a nyakamon maradsz,
Mondhatom, hogy ide s ide megyek,
Akármilyen bosszús képet csapok,
Hiába! te azt észre sem veszed!

És nem elég, hogy mindenütt követsz,
Késő estig itt állsz fejem felett,
Mig az álom — e csendes éji ór
Szépen gallérodnál ki nem vezet. . . .

Most hát szép szóval mondom, hogy kerülj,
Menj, mert ha még egyszer meglátlak itt.
— Árát habár kabátom bánja meg —
Nyakadba öntök egy pint somlait. . . .

Cs. Lajos.

Viszonzlátáskor.

Én úgy vagyok veled,
Mint egy szerelmes lány
Ha öleli kedvesét
A távollét után.

Keblemhez szorítlak
S ez nékem oh mi jó . . .
Megenyhitesz, te szép
Tízkracjáros czipó!

Cs. Lajos.

Talány.

Nevem darab, de én egész vagyok
Egész, mint születtem
Gazdag ölem szép magzati nagyok
S virulnak fölöttem
Néha a tavasz színtől nem látszom
Épen mikor a vihart kijátszom.

Nevem két szóból áll, s képviseli
Egész léted ember,
Első bölcsös korod megnevezi
És mi aztán lesz
Másik — mulj ki ifjú — agg korodban
Azt mondja meg — mi vagy koporsódban?

Élet és halál — együtt hát nevem
Bárha sokan vannak:
Kik az első nélkül okvetlen
Másodikra jutnak,
Melynek három első betűjébe
Oh be sokszor maradtál már benne.

X. X.

Új üstökös.

Midőn az Üstökös új ábrázatban jelent meg, egy
nő ki azt még régi köpenyében ösmerte, meglátván az új
vendéget, elbámulva kérdi.

— Ne ne ne, hát ide ilyen üstökös jár, nálunk egészen más van.

Orvosi láttelel.

X. polgármester úr alcoholice exaltált állapotában
a lépcsőt eltévesztvén, az első emeletről az udvarra le-
bukott s fejét tetemesen megütötte; azonban szeren-
csére a *nemesebb* részek nem szenvedtek semmi con-
túziót.

Egy pesti dandy adóbevallása.

— Mi önnek az évi jövedelme?

— Eddig évenként 300 forint volt; de most egy
meghalt azok közül, a kiktől kölcsönözni szoktam, már
most nem tudom, hogy mennyi lesz?

Vasúton.

— Mennyit kell fizetni egy disznóért?

— Két forint husz krajczár.

— No hát kérek egy *disznó-gyerekjegyet*; mert ez
csak egy malacz.

Malitiosus jelentés.

T. barátunk számárhurutban szenvedett; azonban
már hála az égnek, bajának *feléből* kigyógyult — t. i. a
hurutból.

Egy vén bűnös halála óráján.

— Ideje már, hogy könyörögjünk önnek bűnei bo-
csánatáért s lelki üdvéért.

— Jaj tisztelendő úr, — ne kérjünk egyszerre
olyan sokat.

Ügyvédi dialog.

— Honnan jössz?

— Tanu voltam itt egy házassági szertartásnál.

— Kifélék?

— Vándor Pál *contra* Iglói Zsófia.

Kakas Márton emléklapjaiból.

Fejtőresre való kérdések.

— Mire jó a *világosság*?
— Mai világban épen semmi egyéb, mint *photographiákat* csinálni.

— Kire volna most nálunk legnagyobb szükség?
— Midásra, a kinek a kezében minden aranyra vált, a mihez hozzányult. Ez szólhatna hozzá a beteghez.

— Illendő-e az, hogy bizonyos kormányon levő urak egyfelől a nápolyiak vereségeit *cendoleálják* másfelől pedig Garibaldi győzelmeihez *gratulálnak*?

— Sőt keresztényi cselekedet, mert meg van írva: „*Sírjatok a sírókkal s örüljete az örülőkkel.*“

Kérdés. Miért fordított Lándzsa tábornok hátat a híres rablóvezérnek Gari Balduinnak?

Felelet. Mert megveté.

Kérd. Kik szakgatnak el most legkevesebb csizmát?

Fel. Széchenyi fiai, mert az egész ország *tenyerén hordozza* őket.

K. Mi célra ül össze a badenbadeni congresszus?

F. Azt elhatározni, hogy erre a szóra „*schlagen*“ — „*dir*“ következik-e vagy *dich*?

K. Mit is tesz magyarul, hogy „*Badenbaden*“?

F. *Kétszer fürdő.* — Ott bizonyosan duplamosan akarnak valakit *fürösztetni.*

Emlébeszéd bizonyos dolgok és bizonyos emberek felett.

„*De mortuis aut bene, aut nihil!*“

Tisztelt hallgatóim! Az előrebozsátott textus szerint. . . Ámen.

Ujabbkori jelszó.

„*Si vis bellum, para pacem.*“

Egy ember a ki ért hozzá.

Távirati sürgöny.

Az n—i statusfoglyoknak, kik *élethosszig tartó* fogásra voltak ítélve, büntetésük *fele* elengedettett. (Hogyan fogják kimérni?)

Magyar tüzokok Franciaországban.

A Vadász és Versenylap ír a francia honosító társulatról, mely többek között 1200 frank jutalmat tűzött ki a tuzok háziassítására. Ugy halljuk, hogy a K.u.sz—i

gyógyszerésznek sikerült e kísérlet, ő két anyányi tűzokot nevelt otthon, s azokat Napoleonnak szánta, ki e szándékaról értesülvén, meghagyta, hogy azokat saját maga vigye el Párisba a császár költségén. Ezóta útban is van a tuzokjaival.

Magyarázat.

A b.-füredi ünnepélyen kérdi egyik érdemes polgártárs úr a másiktól, a ki már egy kicsit tudott magyarul:

— Was singen denn die Ungarn da alleweil?

— Nun, das ist der „*Szózat*“.

— Was bedeutet das Wort?

— Das bedetet, dass die Ungarn „*so satt*“ sind.

(A kísérő kézmozdulatot kellene lerajzolni, de „nincs lehet.“)

A ki korán kel, aranyat lel.

„Hogy ezen közmondás valóságos igaz, ezennel hitelen bizonyítom.

Palermo, a *banképületben* 1860. Jun. 2.“

Gari Balduin.

Óvástétel.

Igen szépen kérjük tisztelt collegánkat a Divatcsarnokot, hogy mások, ha az Üstökös képeit utánrajzoltatja, legalább nevezze meg a forrást; lám azt a dr. Oroszhegyi féle magyar viseletet milyen szépen kiadta az Üstökösből divatképnek! s meg sem említi az Üstököst. Ez nem igazság!

Egy író sirkövére, a mit a közönség emeltete.

Éltemben a nyomor, holtomban itt *nyom* ez a kő; Mindkettőt köszönöm *publikumom* kegyinek.

Egy szabad helveta emlékkönyvébe.

Hajh, a mit már annyi idő óta
A szabad Schweicz fiainak
Idegen urak zsoldban fizettek,
Azzal a sok fényes tallérpénzzel
Végig ki lehetne rakni
Az utat Berntől Nápolyig!

Hajh, ha az a sok piros vér,
Mit a szabad Schweicz fiai
Idegen úrért ontottak.
Együtt volna, megtöltene
Egy hosszú és mély csatornát
Nápolytól Bern városáig.

Hogy értsük ezt.

A győri közlőny öttevényi levelezője azt írja: hogy a modenai herceg „a sáskák tömérdek sokaságán szives részvétét nyilváníta.” Valyon mit értett alatta?

Diplomatiai nyelv.

(Kivül az ajtón.)

— Majd elmégy *rabló!*

(Belül az ajtón.)

— Tessék leülni *excellentiás úr!*

Haragusznak az „ember”ért.

A Kreuzzeitung szörnyen lamentál a Times ellen, hogy ez már annyira megy a vakmerőségben, hogy a német fejedelmeket csak így titulálja: „ezek az emberek.”

Egyszer a pozsonyi országgyűlésen is, midőn Kl. Gábor egyik követtársának felelve, ezt találta kiejteni: „ez az ember!” az érdekllett felpattant helyéről, és protestált, hogy neki ilyen címeket ne osztogasson!

— A niklai Berzsényi-émlék fölállításakor tisztelt hazánkfia S. P. elmondá, hogy ez emlék létrehozását évek előtt tens Somogy megye rendei határozzák el s annak ünnepélyes felállítására szónokot küldék ki, azon meghagyással, hogy *mihelyt* az ünnepély végbe megy, a felül a *legközelebbi megyegyűlésen* tudósítását beadni el ne mulasztza. (Ibi, ubi!)

— *Biró.* Hát hogy van kend Samu? de régen nem láttam, azt gondoltam már meg is halt.

Samu. Bizon jobb is volna ha már nem élnék ezen az *elkoptatott világon.*

B. Hagyja csak kend Samu, nem lesz ez így, majd megreperálja a Nap . . .

— *A pápa és a kongresszus szerzőjét* lehetne figyelemztetni az 179% országgyűlésre. Voltak ugyan is, kik a papi javak elvételét indítványozták. Az akkori ellenzék nagy hírű vezére, V. J. az indítványt mindenkép czáfolgatván, végre beszédét így fejezte be:

— Ne feledkezzünk el azon közmondásról: „Jegyezd fel jól azt a napot; mikor bántottad a papot!” — s az indítvány megbukott.

— Lefestette arczképét egy új *földesúr*, kit eddig csak Iczigne hittak. A festő két osztrák währungot követelt műveért az egyesekből.

— Mit? — mond a zsidó, — khét püngü? hisz egyért megvehetem a Khazinczy arczképét is Phesten.

— Távirati sürgöny. „*A szláv fölkelők Bécs bástyáit ostromolják; a Neuthornál már rést törtek s azt bevették és lerombolták.*” (Tudnik, hogy a Gemeinderath megbízásából, kapván érte nap-számot 80 újkrajczárt. Szerkesztő megjegyzése).

— Panaszkodnak az olasz operatársaságok, hogy nem tudnak egy jó igazgatót kapni; én tudnék nekik egyet ajánlani, hanem az most Siciliában dirigál; de nem igen hiszem, hogy állomását elhagyja, mert igen jó hős tenorai vannak s a publikum ellen sem lehet panasza.

Szerkesztői sub rosa.

Egy szó Kis-Kúnsághoz. De mi nem értünk belőle semmit: „Hej Kún fiúk mit busultok? itt a mulatság napja (tán már születelnek?) Mámoritó dalt zengjen most a kun leányok ajka (de mi oknál fogva?) Kun leányok, dallamitok meg ne szünjék soha se (éjszaka talán még is?) Délczeg ifjak, bátorságtok föl ne mulja senki se. (Az egész vers nekünk rebusz). Zöldesy Tuhutum egy pár adomája adható. Kucsuk küldeményét köszönjük; a fokok addig készül, míg már kimegy a divatból, a pesti fiatalság kezd lerakni e harcziás kinézésű sétabotokat, s helyettük öles csáti botokat hord, annak a jeléül, hogy mindannyian jámbor pástorok lettünk, és boldog Arcádiában lakunk. — Borosjenei küldeménye jó, a diák malacztól nem kell acciset fizetni. Gábor diák oratóija Bolond Miskához nagyon szent dolog, az ilyen per az egyházi szék elé tartozik, nem az Üstökösbe. Czigány és a baka sokszor el volt már mondva. Rimaszombat. Az adomákat megkaptuk; nevezetes, hogy azt a frakcon boszútálló szabót már eddigelé a Muraközéből, a Kalotaszegről, a Banátból, a Szepességéből, a Bácsaságból, a Szilágyságból, a Székelyságból, a Kunságból, a Jászáságból, a Mezőságból s így hazánk minden Ságon és Ségen végződő tájékáról beküldték hozzánk, már pedig ez csakugyan idei keltés adoma: bizonság arra, hogy a jó milyen gyorsan terjed. A legutóbbit közöljük, minthogy a palóczSágról jött. — Egy csomó czímtelen közlemény jónak találtatott; tartsa magáénak, a ki másutt nem kap választ. — Emlény Magyar Erdély Dráván túli

triumhonról. Be hamis kis versezet, már csak kóstolónak közlünk belőle egy pár strófát:

„Tiszán innen, Titelkén túl
Ezredéves angyala
Dunán innen, Dunán túli
Hunszegély methera

E szent nemből terénomból
Aradmegye bájoltka
Ménesi fűrt muskatályos
Bibor ajku izleltka,

Árpádok ős mű alkotja
Teremténye Aurora,
Pragmatica korszakai
Öröklő zöld babéra

Együtt élvénk tiz századon
Béke harezi pamlagát
Együtt játszánk Plániánál
Pandurokkal taktikát.

Hanem elég ebből ennyi. Keveset a jóból.

Kutyahistória. Mehet; hadd fogyjon, úgy is elég van. Valóságos történet, megjárja. Sz. Miska küldeményét félretettük, majd talán megerősödik az állásban, mint a szilvapálinka. Pista. Egy ötlete igen jó. Processio. Demár ebből nemeszünk. Pelikán hatytyúdala nem rossz. Cs. Lajos egy pár verse jó. Hogy lehet bodzathea nélkül is izzadni? jó, a többi is csinos. Pisztráng adomái jók; hanem a régi országgyűlési adomákat már mi jobban tudjuk. Fehérgyarmati apróságok kiadhatók. — K. M. J. Két ötlete jó. Botykai küldemény egy része új és használható. Hanusfalvára, köszönjük. Föl a kalappal! adható. S.—anak. De iszen tens Bolond Mihály új sem bolond ám azt jónak találni, a mi már az Üstökösnek nem kell.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)